

## ГЛАВА 18.

- 1 Казуваше имъ още и притчѣ, какъ трѣбва  
всякога да ся молятъ, и да ся не облѣняватъ:  
2 И говорѣше: Имаше въ нѣкой си градъ единъ  
сѣдникъ, който ся отъ Бога не боеше, и отъ  
3 человѣка ся не срамуваше: Имаше и една вдо-  
вица въ тойзи градъ, та идѣше при него и му  
казуваше: Отдай ми право-то отъ съперникъ-тъ  
4 ми: И до нѣколко врѣме не рачи; а испослѣ рече  
въ себе си: Ако и отъ Бога ся не боѣхъ, и  
5 отъ человѣка ся не срамувамъ, А то на тѣхъ  
вдовицѣхъ, понеже ми досажда, нека ѣ отдамъ  
право-то, да не иде до край да мя отяготява.  
6 И рече Господь: Слушайте що казува непра-  
7 ведный-тъ сѣдникъ: А Богъ нѣма ли да отдаде  
право-то на свои-тъ избранны, които выкатъ  
къмъ него деня и ноця, ако и да дълготърпи  
8 за тѣхъ? Казувамъ ви, че ще имъ отдаде пра-  
во-то скоро. Но Сынъ человеческий кога дойде  
да ли ще намѣри вѣрж на земѣхъ-тѣхъ?  
9 И пакъ на нѣкои които ся надѣвахъ на себе  
си че сѣ праведни, и унищожавахъ другы-тъ,  
10 рече тѣзи притчѣ: Двама человѣци възлѣзохъ  
въ храмъ-тъ да ся помолятъ, единъ-тъ Фарисей  
11 а другый-тъ мытарь. Фарисей-тъ ся исправи и  
моляше ся въ себе си така: Боже, благодарѣ  
ти, че не съмъ както другы-тъ человѣци, граби-  
тели, обидници, прѣлюбодѣйци, или както той-  
12 зи мытарь: Постѣхъ дваждъ въ седмицѣхъ-тѣхъ, де-  
13 сетъкъ давамъ отъ всичко що придобыѣхъ. И  
мытарь-тъ като стоеше изъ далечъ не щѣше ни-  
то очи-тъ си къмъ небе-то да подигне, но бѣаше  
ся въ грѣди-тъ си и думаше: Боже, бжди ми-  
14 лостивъ менѣ грѣшному. Казувамъ ви, че той  
слѣзе у дома си оправданъ *повече*, нежели оный;  
защото всякой който възнася себе си, ще ся